

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 581

CHỖ CHÂN THẬT NƯƠNG VỀ

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h50' thứ Hai ngày 12/07/2021.

*****

“**Chỗ chân thật nương về**”, ý Hòa Thượng nhắc chúng ta: **Người tu hành học Phật pháp phải có hăng tâm.** Chúng ta cứ lựa chọn, lựa chọn đến mức không còn chỗ nào đáng tin cậy, đến lúc tuổi đã già, sức đã yếu, khi muốn đề khởi công phu thì không còn kịp thời gian. Nhà Phật gọi là “**vô sở thất tùng**”, cuối cùng không có chỗ nương về. Chúng ta cần có chỗ nương về để tu tập, làm lại từ đầu.

Ngày nay, con người mê mờ, đắm chìm trong dục vọng, ảo tưởng. Muốn thức tỉnh được quá khó! Trước đây Phật liệt kê ra những tập khí mà chúng ta cần đối trị như: Tham tài, tham sắc, tham danh, tham thực, tham thù. Thời nay đủ loại cám dỗ từ internet, thuốc lác... làm con người ta mê mờ tâm trí, không thể tỉnh ngộ. Những người nào có con thì phải hết sức thận trọng. Sự cám dỗ từ môi trường xã hội bên ngoài vô cùng mạnh mẽ và khủng khiếp!

Một người học trò của Thầy đã tự học tiếng Hán từ các bài trên trang web nhidonghocphat.com, thuộc lòng Phật pháp, thế mà chơi game bằng tiếng Hán, kết giao với nhóm người trên mạng, sống trong thế giới ảo, cả sức khỏe và tinh thần đều bị suy sụp bởi thế giới ảo. Thầy bị sốc 3 lần trong một tuần bởi người học trò này. Điều thứ nhất khiến Thầy bị sốc là cô ấy có khả năng tự học chữ Hán, hoàn thành tất cả chương trình mà Thầy đã đăng trên trang web dạy chữ Hán. Rất ít người học được như vậy! Điều thứ hai khiến Thầy bị sốc là cô ấy đã học Phật rồi mà lại lao vào nghiện game. Điều thứ ba khiến Thầy bị sốc là cô ấy yêu một người trong thế giới ảo, yêu một người chưa từng gặp mặt, yêu đến mức đau khổ, vật vã. Đây chỉ là ảo mà đã như vậy, nếu đưa vào cơ thể chất gây nghiện thì không biết con người sẽ bị hủy hoại đến mức như thế nào!

Người xưa nói: “**Con cái mà hư là lỗi tại Cha Mẹ. Học trò mà không nên là Thầy phải chịu trách nhiệm**”. **Chúng ta phải thận trọng! Cửa để dành của mình là con cái. Chúng ta đừng thương yêu cưng chiều con cái để chúng trở thành thảm họa của cuộc đời này. Nếu chúng ta không sáng suốt thì rất nguy hiểm.**

Biết bao nhiêu Cha Mẹ khổ sở vì con cái. Cho nên chúng ta đừng dễ vui, đừng tùy tiện trong chuyện yêu đương, đừng tùy tiện trong việc giáo dục con cái. Một cô gái xinh đẹp đã yêu đương, mang bầu, sinh con ra rồi quán con

lại, thiêu chết con và chôn xác con ở sau nhà. Một người Mẹ vì không cho con trai tiền nên đã bị chính con trai của mình nhốt trong phòng, hành hạ, đánh đập như đánh kẻ thù trong suốt 8 giờ đồng hồ. Sau khi hành hạ, tra tấn người Mẹ thì người con mệt quá, lả đi. Người Mẹ lúc đó mới có cơ hội liên lạc với công an để được cứu thoát. Người Mẹ quá đau lòng khi thấy con mình bị tuyên án ngồi tù 8 năm. Có đứa con lại muốn “*quan hệ*” với chính Mẹ của mình. **Vấn đề đạo đức, nhân cách làm người đã được báo động đến mức nghiêm trọng.** Có người sắp sinh con và cảm thấy vô cùng lo lắng, bất an khi nhận được cảnh báo: “*Xã hội đang ô nhiễm, lại có dịch bệnh, nếu sinh con ra thì phải vô cùng thận trọng!*”. Thầy mới nhận được một lá thư tha thiết, van xin, khẩn cầu Thầy cứu con của họ. **Tất cả chúng ta, tất cả những người làm Cha làm Mẹ trên thế giới này đều phải cảnh tỉnh với vấn nạn này. Chúng ta phải mau mau xem lại cách giáo dục con cái của mình, nếu không đến một ngày, chúng ta sẽ trở thành nạn nhân.**

Cách đây khoảng 5 – 7 năm, Thầy đã nói rõ với các con của mình: “*Ba có đường đi của Ba. Nếu con nghe lời, làm theo cách của Ba thì Ba sẽ chịu trách nhiệm. Nếu con tự quyết, tự làm theo cách của con thì con phải tự nhận trách nhiệm. Khi con khổ quá, muốn quay đầu thì gọi điện cho Ba. Ba sẽ an bài cho con, chứ con đừng ra cầu Bình Lợi, đừng ra cầu Sài Gòn mà nhảy xuống! Như vậy thì nhục lắm! Cuộc đời có rất nhiều việc cần phải làm!*”. Chúng ta làm Cha Mẹ thì phải cẩn trọng. Lúc cần thương thì thương, lúc cần cứng rắn thì phải cứng rắn.

Trong “*Tứ Y Pháp*”, Phật dạy “*y trí bất y thức*”, chúng ta phải nương vào trí tuệ chứ đừng nương vào vọng thức, đừng nương vào xúc cảm để hành xử. Ngày nay, đạo đức, nhân cách, chuẩn mực làm người đang ở mức báo động. Chúng ta mau mau phản tỉnh trước khi quá muộn! Người xưa nương tựa vào giáo huấn của Phật Bồ Tát, nương tựa vào giáo huấn của Thánh Hiền để sống, để kết hôn & dạy con. Ngày nay, con người buông bỏ giáo huấn của Phật Bồ Tát, chối bỏ giáo huấn của Thánh Hiền cho nên tạo ra một xã hội động loạn. Con người mà không học chuẩn mực làm người thì chắc chắn không thể trở thành người tốt. Có đoạn Thầy rất áy náy, không biết phải nên dịch như thế nào. Con người nhưng không phải là con người, chỉ mặc áo người, nói tiếng người, “*người không ra người, ngợm không ra ngợm*”.

Nhiều người sống trong thế giới game, sống ảo đến mức không còn muốn sống trong thế giới thực tại. Một thanh niên gầy còm ốm yếu sống trong thế giới ảo, có vợ đẹp ảo, sinh con ảo, có sự nghiệp thành công ảo, có những phù hiệu đặc biệt để vào tất cả các băng đảng trên thế giới ảo. Chúng ta phải xem lại một cách nghiêm túc, xem lại chỗ nương về của mình đã thấu đáo chuẩn mực chưa, xem lại cách giáo dục thế hệ sau của mình có vấn đề ở chỗ nào. Chúng ta làm Cha Mẹ thì đời sống tư tưởng phải rõ ràng, chuẩn mực. Con cái sẽ còn diễn ra nhiều trò để cho chúng ta đi thu dọn tàn cuộc.

Thầy có một học trò học chữ Hán, cũng tu học Phật pháp, đã làm hơn 10 năm cho một công ty, đã có lương thâm niên nhưng lại muốn chuyển sang làm nhân viên của một hãng bia. Người học trò đó hỏi ý kiến Thầy về việc chuyển đổi công việc này. Thầy nói với người học trò đó: ***Bia rượu là chất kích thích làm con người ta mê mờ,***

mất đi trí tuệ sáng suốt. Chỉ cần đưa một ly rượu cho người khác uống thì nhân quả là nhiều đời không có tay. Con ăn chay, học Phật đã nhiều năm mà sao lại lựa chọn nghề nghiệp như vậy?

Phật dạy “BÁT CHÁNH ĐẠO”:

1. Chánh Kiến
2. Chánh Tư Duy
3. Chánh Ngữ
4. **Chánh Nghiệp:** Làm nghề nghiệp chân chánh, làm những việc lợi ích, vị tha dựa trên tình yêu thương dành cho chúng sinh để tạo nên những nghiệp tốt, tạo ra công đức lành. Không làm những việc gây đau khổ cho chúng sinh.
5. Chánh Mạng
6. Chánh Tinh Tấn
7. Chánh Niệm
8. Chánh Định

Cũng may người học trò này viết thư hỏi ý kiến Thầy, sau khi nhận ra vấn đề thì đã viết thư sám hối Thầy. Chú học trò này đã niệm Phật nhiều năm, ăn chay trường nhiều năm, chăm chỉ học chữ Hán, hàng tuần đi phóng sinh, vậy mà không nhận ra phải quấy tốt xấu. Chúng ta học Phật nhưng lơ mờ, mù mịt, không phân biệt rõ ràng thiện ác, tốt xấu, phải quấy. Người học Phật mà còn như vậy thì người không học Phật sẽ như thế nào? Chúng ta phải nghiêm túc xem lại. Chúng ta học Phật, học đạo đức Thánh Hiền có thật sự đủ thành tín, tín tâm, có thể lý giải một cách triệt để, có y giáo phụng hành, tuyệt đối tuân thủ theo tiêu chuẩn, không vì tình riêng mà làm sai tiêu chuẩn hay không? **Một mình ta đọa lạc là một chuyện, nhưng nếu ta làm ra việc để cho người khác vì ta mà đọa lạc thì nhân quả sẽ tăng lên theo cấp số nhân. Nhân quả vô cùng khủng khiếp!**

Trong tình hình dịch bệnh như thế này nhưng tâm xấu của con người vẫn không thuyên giảm, vẫn kiêu căng ngạo mạn. Người ta cương quyết không tuân thủ theo yêu cầu của Quốc gia, khiến bao nhiêu người phải khổ tâm nhọc chí. Lớp trẻ ở phương Tây bất chấp dịch bệnh, vẫn ăn chơi, cuối cùng đều bị nhiễm Covid. Con người chỉ làm theo tập khí ngạo mạn của mình, ích kỷ, không nghĩ đến người khác. Đến Cha Mẹ của họ mà họ còn không nghĩ đến thì họ còn có thể nghĩ đến ai? Ngay lúc dịch bệnh như thế này mà họ vẫn gạt người ta để lấy tiền. Tâm người quá khủng khiếp! Người ta còn làm giấy chứng nhận giả, không mắc Covid. Người ta sẵn sàng mang mầm bệnh đi gieo rắc khắp nơi. Con người ngày càng chìm đắm trong tài, sắc, danh, thực, thù, tự tư tự lợi, tham sân si mạn.

Nhà Phật dạy “Ngũ Giới”: Không sát sanh, không trộm cắp, không tà dâm, không nói dối, không uống rượu.

Nhà Phật dạy “*Thập Thiện*”:

- **THÂN:** Không sát sanh, không trộm cắp, không tà dâm
- **KHẨU:** Không nói dối, không nói lời thêu dệt, không nói lưỡi đôi chiều, không nói lời hung ác
- **Ý:** Không tham, không sân, không si

“*Ngũ giới*” và “*Thập thiện*” là những chuẩn mực mà chúng ta phải nương về, tuyệt đối không được sai phạm. Nhưng người ta vẫn phạm giới, không tuân thủ những quy định quy chuẩn của nhà Phật. Ngày nay, chỉ cần có một chút danh lợi là người ta sẵn sàng bán rẻ những giá trị này. Đó mới chỉ là chuẩn mực trong nội tâm. Còn đối nhân xử thế tiếp vật, hành xử như thế nào cho chuẩn mực thì người học Phật gần như gạt bỏ.

Thầy đau lòng mà nói chứ không phải là nói với tâm chỉ trích. Ngày xưa, khi Thầy chưa nghiên cứu chuẩn mực làm người, Thầy tưởng mình đã làm được Phật sự lớn lao. Chính Thầy khuyên người khác hành hiếu, tổ chức các buổi tri ân lễ lạy Cha Mẹ nhưng 5 năm sau Thầy mới lễ lạy được Mẹ của mình. Trước đó, khi chính Thầy chưa thật làm thì đó là Thầy đã nói dối mọi người. **Cho nên chúng ta phải biết thế nào là chuẩn mực để nương về. Đã là chuẩn mực, tiêu chuẩn thì bất di bất dịch. Giáo huấn của Phật Bồ Tát, giáo huấn của Cổ Thánh Tiên Hiền, giáo huấn của người xưa đã được thời gian và không gian minh chứng. Chúng ta không cần phải nghi ngờ, cứ y giáo phụng hành mà làm theo.** Chúng ta nghi ngờ, không chịu làm theo.

Khi Hòa Thượng tham dự Hội nghị Liên Hợp Quốc đề xướng tiến gia đình hạnh phúc, hòa bình thế giới, có người nói với Hòa Thượng rằng: “*Những điều Ngài nói rất hay, nhưng đó chỉ là mô hình chuẩn mực lý tưởng, không thể thực hiện được*”. Hòa Thượng đã thực hiện được, ở Singapore Ngài đã làm ra mô hình chuẩn mực, đoàn kết 9 tôn giáo chung sống hòa thuận, đoàn kết như anh em, cùng tồn tại, cùng phát triển. Trong giáo dục con người, Ngài cũng đã làm ra mô hình chuẩn mực, xây dựng Trung tâm Giáo dục Đệ Tử Quy.

Ở Tây Ninh, có đứa trẻ từng đi giang hồ, từng đi đòi nợ thuê khiến Ông Bà nội hàng đêm đau khổ. Nhưng nhờ lớp học văn hóa truyền thống, đứa trẻ đã quay đầu. Những ngày đầu, Ông Bà nội phải trả 500.000đ một ngày để đứa cháu đó chịu học văn hóa truyền thống. Chưa đến một tuần sau, đứa cháu đã quay đầu, tự nguyện học tập mà không nhận tiền của Ông Bà nữa. Trước khi mất, Ông nội cảm thấy được an ủi vì đứa cháu đã biết lễ lạy sám hối. Tại sao Bố Mẹ sanh ra con mà không dạy dỗ, để đến khi con ngoài tầm kiểm soát của mình thì Ông Bà phải thuê con đi học văn hóa truyền thống?

Trong một trung tâm nhân đạo, chúng ta đang dạy những đứa trẻ không có Cha Mẹ. Trước đây những đứa trẻ ấy sống hoang dại như bầy đàn. Sau khoảng một tháng, các con đã thay đổi rất nhiều, trở nên rất ngoan. Ở Sơn Tây, chúng ta đang chạy mô hình dạy 10 trẻ nhỏ. Các con rất ngoan & nề nếp. Rõ ràng người tốt do dạy mà ra. Nguyên nhân do đâu? Cha Mẹ có tiếp nhận chuẩn mực của người xưa không? Cha Mẹ có tiếp nhận giáo huấn của Thánh Hiền không?

Hòa Thượng nói: “**Tự tác, tự thọ**”, tự làm tự chịu, nhân nào quả nấy. Chúng ta tạo ra con cái nhưng không biết dạy dỗ thì phải nhận hậu quả. Nhưng vấn đề là không chỉ một mình mình chịu. Một đứa con không ngoan hiền khiến gia đình đau đầu, một học trò không ngoan hiền khiến Thầy Cô đau đầu, một công dân không tốt khiến xã hội đau đầu. Chúng ta phải rõ ràng tường tận những chuẩn mực. Chúng ta đã có chỗ nương về rồi, nhưng chúng ta có thật học không? Có tâm tìn, chân thật làm theo không? Có y giáo phụng hành không?

Thầy ngày nào cũng nhận được những lá thư kêu cứu, kêu khổ, cầu xin cứu giúp. Đa phần Thầy không trả lời, bởi vì khi họ tự viết ra những vấn đề của họ, họ đã tự biết vấn đề của mình ở chỗ nào, từ đó tự biết mình cần phải điều chỉnh & giải quyết ở chỗ nào, đâu cần Thầy phải thêm vào. Nếu Thầy cho mọi người xem những lá thư tâm sự đó thì chắc chắn mọi người sẽ bị phiền não. Thầy đọc qua nhưng biết xả nên không bị phiền não.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!